

می‌کند؛ تا ببیند که آیا کافی هستند یا خیر. غالب تعهدات شامل اهداف کمی انتشار ملی هستند. برخی‌ها نیز بدون قید و شرط هستند؛ درحالی‌که برخی دیگر شامل تعهدات کاهش بدون شرط و تعهدات کاهش انتشار مشروط اضافه هستند. علاوه بر آن برخی از قراردادهای ارائه شده از سوی کشورهای درحال توسعه، به طور کامل مشروط به حمایت‌های بین‌المللی شامل تکنولوژی، فنانانس و یا ظرفیت‌سازی هستند. (Averchenkov & Bassi, 2016, p. 6)

اعتبار تعهدات کشورها به دو دلیل کلیدی حیاتی هستند. اول آن‌که این تعهدات دینامیسم‌های مثبتی را در گفت‌وگوهای اقلیمی بین‌المللی آینده فعال می‌کنند. تعهدهایی که قابل اتکا و دست‌یافتنی قلمداد می‌شوند (یعنی دارای اعتبار هستند) اعتماد بیشتری را بین کشورها ایجاد می‌کنند؛ و یک حرکت رو به بالا را در سطح همت جمعی برمی‌انگیزند. اجرای موفقیت‌آمیز در نهایت موجب اراده‌ی قطعی همه‌ی کشورها و عزمی جزم‌تر در اهداف‌شان برای تجدیدنظر در تعهدات‌شان که هر پنج سال باید تحت نظر توافق پاریس صورت پذیرد، خواهد شد. این مسئله به تناوب بر توانایی جامعه‌ی جهانی در تداوم گفت‌مان در مورد سطوح جمعی جامع‌تر عزم در ادوار آینده تأثیر خواهد گذاشت. ثانیاً توافق‌نامه‌های معتبر شانس بیشتری برای جذب سرمایه‌گذاری خصوصی و عمومی دارند. (Averchenkov & Bassi, 2016) توافق‌نامه اقلیمی پاریس برای کاهش انتشار گازهای گل‌خانه‌ای شیوه‌ای را بکار گرفته است که به طور مشخص از تلاش‌های پیشین متمایز است. کنفرانس پاریس دارای هدفی است که افزایش میانگین دمای جهانی را زیر دو درجه سانتی‌گراد نسبت به دوره‌ی پیشاصنعتی نگه دارد؛ و تلاش می‌کند که این عدد را به ۱/۵ درجه کاهش دهد. جامعیت این هدف به‌عنوان یک پیروزی برای عدالت قلمداد می‌شود. (Okereke & Coventry, 2016, p. 839)

۴. تفاوت در روش کیوتو و پاریس

مذاکراتی که در نهایت به پاریس منتج شد، به طور جدی از سال ۲۰۰۵ آغاز شده است. زمانی که نظرها به این سؤال جلب شد که پس از سال ۲۰۱۲، وقتی که دوره‌ی اول اجرای پروتکل کیوتو خاتمه می‌یابد، چه باید کرد. کشورهای در حال